

اداره خانه سی :

فصله پنجمین بازار سی ساعیر خاندانده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آریستووولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΚΑΤ' ΕΚΛΟΓΗΝ

ΠΡΟΧΘΕΣ σὰς ἀμίλησα διὰ τὴν κακὴν συνήθειαν μερικῶν παιδιῶν, τὰ ὅποια περὶ τὰ βιβλία των, σπάζουν τὰ καλαμάρια των μετὰ τὰς ἐξετάσεις, καὶ διακόπτουν πλεον κάθε μελέτην καὶ ἀνάγνωσιν. Ποῖον ἀδικοῦν με αὐτὸ ποῦ κάμουν ; τὸν ἑαυτὸν τους βίβαια, καὶ σὰς ἐνθουμίζου ἐξάπαντος τὴν γάτα ἐκείνην, ἡ ὅποια, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν λίμαν, ἐτριβεῖν ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν γλῶσσάν της, ἕως οὗτου ἔμεινε χωρὶς γλῶσσαν.

Καὶ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα θὰ μείνουν χωρὶς γνώσεις καὶ χωρὶς ἀνάπτυξιν, ἀν θέλουν νὰ ἐκδικηθοῦν τὰ βιβλία καὶ νὰ μὴ τὰ ἀνοίξουν ποτέ.

Τώρα ἡ ἐποχὴ τῶν διακοπῶν ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν ἐποχὴν διὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν ἡρεμὸν μελέτην. Αἱ πρῶται ὦραι, καὶ μάλιστα δι' ἐκείνους, ποῦ παραθερίζουν, εἶναι τόσοσιν κατάλληλοι διὰ τὴν ἐλευθέραν μελέτην ! Αὐτὴ εὐρίσκει τὸ μυαλὸ ἀκούραστο καὶ δροσερὸ καὶ δι' αὐτὸ μίας ὥρας ἀνάγνωσις ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς, εἶναι ὅ,τι ἀνάγνωσις πολλῶν ὥρῶν εἰς τὴν πόλιν μας, κάτω ἀπὸ τὸ τεχνικὸν φῶς.

Ἄλλὰ γεννῶνται δύο ζητήματα :

- Τί βιβλία πρέπει νὰ διαβάζωμεν ;
- Πῶς πρέπει νὰ τὰ διαβάζωμεν ;

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρώτην ἐρώτησιν, ἐνθυμοῦμαι τὴν στιγμὴν αὐτὴν μίαν πολὺ κοινὴν συνήθειαν τῶν εὐρωπαϊκῶν περιδικῶν καὶ τῶν ἐκδοτικῶν οἰκῶν.

Μίαν φορὰν ἕνας ἐξ αὐτῶν εἶχε σκοπὸν νὰ ἐκδώσῃ ἑκατὸν διάφορα βιβλία εἰς σχῆμα κομψόν, με πολλὴν φιλοκαλίαν, με ὡραίας εἰκόνας καὶ εὐθηνά, ὅλα αὐτὰ προωρισμένα διὰ τὸν λαὸν καὶ τοὺς ἀνεπτυγμένους.

Ἄλλὰ ποῖα βιβλία νὰ προτιμήσῃ ; ἡ πνευματικὴ παραγωγή τῶν ἀνθρώπων εἶναι τόσοσιν μεγάλη ! Ἐσκέφθη, λοιπόν, νὰ κάμῃ διὰ τοῦ περιοδικοῦ τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν :

— Ἄν εἴχετε σκοπὸν νὰ κάμετε βιβλιοθήκην ἀπὸ ἑκατὸ βιβλία ἐξ ὅλων τῶν φιλολογικῶν, ποῖα θὰ ἐπροτιμοῦσατε ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἀπήντησαν κατὰ χιλιάδας, ὅλοι ἔσπευσαν νὰ στείλουν κατάλογον ἑκατῶν βιβλίων τῆς προτιμήσεώς των καὶ τὰ τὸν ὑποδείξουν εἰς τὸ ἐκδοτικὸν ἐκεῖνο κατὰσθημα.

Ἔργα φιλολογικὰ ὅλων τῶν ἐθνῶν ὑπῆρχον ἐκεῖ καὶ μάλιστα τὰ καλλίτερα, ἀποροῦσε δὲ κανεὶς, ὅταν ἐδλεπε πῶς μέσα εἰς συλλογὴν ἑκατῶν τόμων ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ τόσοσιν χρήσιμος ποιικιλία.

Ἄλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἰδιαιτέρως με ἐκέντησε τὴν ἐκκληζίν μου καὶ με ἐκολάκευσε περισσότερο, ἦτο, ὅτι μέσα εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην συλλογὴν, ὄχι Ἕλληνες, ἀλλὰ Γερμανοὶ, Ἄγγλοι, Γάλλοι, ἐπρότειναν καὶ συγγράμματα ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων.

Αἶφνης, ὁ Ὀμηρος, ὁ Πλάτων, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Εὐριπίδης, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ὑπάρχουν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς ἐκλεκτῆς ἐκείνης ἑκατοντάδος τῶν βιβλίων.

Ἄρά γε, σεῖς, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, θὰ ἐδεικνύετε εἰς παρομοίαν περίστασιν τὴν ἀγάπην σας πρὸς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς καὶ θὰ εἶχατε τὴν συγκατάβασιν νὰ τοὺς διαβάσετε ;

Μὴ νομίζετε, ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι ἀγαποῦν τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς ἀπὸ συγκατάβασιν, καθὼς ἡμεῖς, μὴ νομίζετε, ὅτι τὸ

κάμουν ἐξ ἀνάγκης. Αὐτοὶ περισσότερο ἀπὸ ἡμᾶς ἐνόησαν τὴν ἀξίαν τῶν συγγραφέων ἐκείνων, ἐνόησαν τί ποσὸν ὠφελείας ἔχουν νὰ κερδίσουν ἀπὸ ἐκείνους καὶ δι' αὐτὸ τοὺς μελετοῦν, ὄχι μόνον εἰς τὰ σχολεῖά των, ἀλλὰ καὶ ἰδιαιτέρως, καὶ παίρνουν ἀπὸ αὐτοὺς τόσα διδάγματα διὰ τὸν πρακτικὸν βίον καὶ τόσην ἀνάπτυξιν διὰ τὸν ἀνώτερον πνευματικὸν βίον.

Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὸ ζήτημα αὐτό. Θὰ εὐρεθῇ πάντοτε κάποια εὐκαιρία νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ δι' ἐκεῖνο. Σήμερον σὰς ἀμιλοῦσα διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἑκατῶν ἔργων καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν αὐτὴν μοῦ ἔρχεται ἡ ἰδέα νὰ σὰς ἐρωτήσω κάτι :

Οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ σὰς θὰ πάτε εἰς τὰς ἐξοχάς. Βεβαίως, θὰ πάρετε μαζί σας καὶ μερικά βιβλία διὰ νὰ περνᾶτε τὴν ὥρᾴ σας. Αἱ, λοιπόν, ἀν σὰς ἔλεγε κανεὶς, ὅτι, μόνον δέκα βιβλία σὰς ἐπιτρέπεται νὰ πάρετε, ποῖα θὰ ἦσαν τὰ βιβλία αὐτά ;

Ἴδου μία ἐρώτησις, εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ἀπαντήσετε ὅλοι' αὐτὴ ἡ ἐρευνα θὰ μᾶς διδάξῃ πολλὰ πράγματα καὶ θὰ μᾶς δεῖξῃ τὰς προτιμήσεις τῶν παιδιῶν μας.

Θὰ σὰς συστήσω ὁμῶς κάτι : Θέλω ὄχι μόνον νὰ μοῦ ἀπαντήσετε ὅλοι, ἀλλὰ καὶ με ὅλην σας τὴν εὐλικρίνειαν. Θέλω νὰ ἀκούσω ἀπὸ σὰς τὰς ἀληθινὰς προτιμήσεις σας.

Σὰς δίδω δέκα ἡμέρας καιρὸν ἀπὸ σήμερον διὰ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε. Τὸ σημεῖωμά σας εἰς ἕνα ἰδιαίτερον φύλλον χαρτιοῦ, βάλετέ το εἰς τὸν φάκελλον τῆς δ. Εἰρήνης· ἀπὸ ἐκεῖ θὰ τὸ πάρω ἀσφαλῶς καὶ σὰς ὑπόσχομαι, ἀφοῦ διαβάσω τὰς ἐντυπώσεις σας, νὰ σὰς εἰπῶ καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην μου.

Λοιπόν ;

— Ποῖα εἶναι τὰ δέκα βιβλία, ποῦ θὰ ἐπαίρνατε μαζί σας εἰς τὴν ἐξοχὴν ;

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

Μετ' ἰδιαίτερου τυχούσης ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδομένου ἑβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
> τὸ ἔξωτικόν > > > > Φρ. 20

Δι' ἑγγραφαὶ προσηλῶνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΚΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΑΤΗ ΧΑΗ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

Ἄλέξανδρος ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, ἐπειδὴ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ κάμῃ ἐκστρατείαν εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐμάζευσεν τὰ στρατεύματά του κατὰ τὰς ἀρχάς τῆς ἀνοιξέως εἰς τὴν Πέλλαν, ἣ ὁποία ἦτο πρωτεύουσα τοῦ κράτους του.

Νέοι γενναῖοι, μὲ ὠραῖα σώματα καὶ μὲ πολὺ θάρρος, εἶχον μαζευθῆ ἐκεῖ, διὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὸν βασιλέα των, καὶ ὁ Ἄλέξανδρος ἐπερνοῦσε τὰς ἡμέρας του, ἐπιθεωρῶν τὰ στρατεύματά του καὶ προετοιμαζόμενος διὰ τὴν ἐκστρατείαν.

Τότε πολλοὶ ποιηταὶ ἔτρεξαν ἐκεῖ καὶ προσεπάθησαν νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὸν βασιλέα, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ὀρίσῃ ἓνα ἀπὸ αὐτούς, ὡς ἀκολουθήσει τὴν ἐκστρατείαν, ὡς ἐπίσημος ποιητὴς τῶν κατορθωμάτων τοῦ βασιλέως.

Ὁ Ἄλέξανδρος ὁμοῦ δὲν ἠθέλησε νὰ τοὺς δεχθῇ καὶ εἶπεν, ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκη ποιητῶν, διὰ νὰ δοξασθῇ, ἀλλ' ὅτι θὰ ἔδοξάζετο ὁ ἴδιος μὲ τὰ κατορθώματά του εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν.

Δὲν τὸ ἔκαμνε, βέβαια, αὐτό, διότι δὲν ἠθέλε τοὺς ἐπαίνους. Ἠγάπα, τὸ ἐναντίον, πολὺ τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ τοὺς ἠθέλε νὰ εἶναι εἰλικρινεῖς καὶ λεπτοί, ἐθύμων δὲ πολὺ, ὅταν ἤκουε μίαν χαμηρῆ κολακείαν, ὅσον θὰ ἐθύμων, ἂν ἤκουε κάποιαν προσβολήν.

Οἱ ποιηταὶ, ὅταν ἤκουσαν τὴν ἀπάντησιν ἐκείνην τοῦ Ἄλεξάνδρου, ἐφυγον μόνον ἓνας ἐτόλμησε νὰ μείνῃ.

Αὐτὸς ἦτο ὁ Χοιρίλος, ἀπὸ τὴν Ἰασον τῆς Καρίας, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ μέτριος ποιητὴς

ἔκαμνε πολὺ κακοὺς στίχους καὶ μολαταῦτα ἐπίστευεν, ὅτι ἦτο Ὀμηρος καὶ ὅτι ἐπετύγχανεν, ὅπου ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦτο δυνατόν νὰ ἀποτύχουν.

Ἐπέμεινε, λοιπόν, νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν Ἄλεξανδρον, διότι εἶχε τάχα νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ σπουδαῖα μυστικά, καὶ ὁ βασιλεὺς τὸν ἐδέχθη.

Μόλις παρουσιάσθη ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἄλεξανδρον, ὁ Χοιρίλος ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ τὸν προσεκύνησε.

— Σήκω, τοῦ λέγει ὁ βασιλεὺς, ποιὸς εἶσαι; τί θέλεις;

— Ὀνομάζομαι Χοιρίλος καὶ εἶμαι ἀπὸ τὴν Ἰασον τῆς Καρίας· ἔχω φύγει μικρὸς ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, μὰ ξεύρω ὅλα ὅσα συμβαίνουν ἐκεῖ. Μόλις ἔμαθα τὰς προετοιμασίας σου, ἦλθα διὰ νὰ σοῦ δώσω ὅσας πληροφορίας ξεύρω διὰ τὴν Καρίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ περάσῃ ἡ Μεγαλειότης σου.

Τότε ὁ Ἄλέξανδρος ἤρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ μερικὰ πράγματα διὰ τὴν χώραν καὶ τοὺς κατοίκους τῆς, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Χοιρίλος ἀπαντοῦσε μὲ ἀορίστους ἀπαντήσεις. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἐμείνεν ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὰς πληροφορίας ἐκείνας καὶ εἶπεν εἰς τὸν Χοιρίλον:

— Ἄν δὲν ἔχῃς τίποτε σπουδαιότερον νὰ μὲ πληροφορήσῃς, Χοιρίλε, φύγε καὶ πήγαινε εἰς τὴν Θεσσαλίαν.

— Ἐχω ἀκόμη μίαν παράκλησιν, Μεγαλειότατε, εἶπε τότε ὁ Χοιρίλος.

— Λέγε, τί ἐννοεῖς;

— Εἶμαι ποιητὴς καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ψάλλω τὰ κατορθώματά σου.

Ὅλοι, ὅσοι ἤκουσαν αὐτό, ἐγέλασαν καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Ἄλέξανδρος, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ εἶχε διάθεσιν νὰ ἀστειευσθῇ, εἶπεν εἰς τὸν Χοιρίλον:

— Ἄκουσε, δέχομαι τὴν παράκλησίν σου μὲ ἓνα ὁμοῦ ὄρον: Ὅσες φορὲς κάμῃς ἓνα καλὸν ποίημα, διὰ κάθε καλὸν του στίχον θὰ παίρῃς ἀπὸ ἓνα στατήρα χρυσοῦ. Ὅσες φορὲς ὁμοῦ κάμῃς ἓνα κακὸν ποίημα, διὰ κάθε στίχον του θὰ σοῦ δίδω ἓνα ράπισμα. Δέχεσαι;

— Δέχομαι προθυμότητα. Καὶ ἀπὸ τώρα εἶμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας;

— Μάλιστα.

Τότε ὁ Χοιρίλος ἤρπασε τὴν λύραν του καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ:

Ὁ υἱὸς τοῦ Φιλίππου εἶναι ἱκανός, ἱκανώτατος·
εἶναι εὐστροφός, εὐστροφώτατος·
εἶναι βράχος, εἶναι πύργος,
ἔχει μάτια ὠραῖα, ὠραῖα, ὠραῖα.

Τέσσαρα δυνατὰ ράπισματα ἐμπόδιον τὸν Χοιρίλον νὰ ἐξακολουθήσῃ. Τὸν ἐρράπισεν ὁ ἴδιος ὁ Ἄλέξανδρος, κατὰ τὴν συμφωνίαν, διὰ νὰ τοῦ δείξῃ, ὅτι οἱ στίχοι ἐκείνοι δὲν ἦσαν καλοί.

— Πήγαινε, Χοιρίλε, τοῦ εἶπε καὶ προσεπάθησε νὰ κάμῃς καλλιτέρους στίχους.

Ὁ Χοιρίλος ἐνόμισεν, ὅτι οἱ Ἕλληνες, ποὺ εἶπε διὰ τὸν Ἄλεξανδρον, τοῦ ἐφάνησαν μικροὶ καὶ δι' αὐτὸ προσεπάθησε νὰ κάμῃ ἓνα ἄλλο ποίημα, μὲ περισσοτέρους ἐπαί-

νους, τὸ ὁποῖον ὁμοῦ ἦτο χειρότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, διότι δὲν εἶχε μέσα του οὔτε αἰσθημα, οὔτε δύναμιν, οὔτε ζωηρότητα.

Ὁ Ἄλέξανδρος ἤρχισε πάλιν νὰ δίδῃ τόσα ράπισματά εἰς τὸν Χοιρίλον, ὅσους καὶ στίχους ἤκουσε, καὶ τέλος τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε γιὰ σήμερα, Χοιρίλε· προσεπάθησε νὰ κάμῃς κἀνένα καλλιτέρο ποίημα.

Ὁ Χοιρίλος ἐθύμωσεν, ἀλλὰ ἐπέμεινε. Προσεπάθησε νὰ κάμῃ ἄλλο ποίημα, διὰ νὰ ἐπαινεῖ τὸν Βουκέφαλον Ἴππον τοῦ Ἄλεξάνδρου· καὶ πάλιν δὲν ἐπέτυχεν καὶ ἐπῆρε τὰ ράπισματά του ὡς πληρωμὴν. Τότε ὁ Χοιρίλος θυμῶναι καὶ, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἄλεξανδρον, γράφει ἓν ποίημα μὲ ἕξ στίχους διὰ τὸν βασιλέα. Αὐτὸ τὸ ποίημα ἦτο μικρὸν καὶ ὑβριστικόν· τὸν ἐσατύριζε καὶ τὸν κατηγόρει, ὅτι δὲν γνωρίζει τὴν ἀξίαν τῶν ποιητῶν. Εἰς τοὺς στίχους ἐκείνους δὲν παρωμοίαζε τὸν Ἄλεξανδρον πρὸς βράχον καὶ πρὸς πύργον, ἀλλὰ τὸν περιέγραφεν ὅπως ἦτο.

Βεβαίως, τὸ ποίημα αὐτὸ δὲν εἶχε τὸ θάρρος ὁ Χοιρίλος νὰ τὸ εἶπῃ εἰς τὸν βασιλέα. Τὸ ἔγραψε καὶ τὸ ἐσκείλευ, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἐφρόντισεν νὰ φύγῃ μὲ πολλὴν ταχύτητα.

Ὁ Ἄλέξανδρος τὸ ἐδιάβασεν, ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν Χοιρίλον καὶ ὅταν τοῦ εἶπεν, ὅτι ἐφυγε, τότε διέταξε νὰ ἀπάγουν στρατιῶται νὰ τὸν ζητήσουν, νὰ τὸν εὑρουν καὶ νὰ τὸν φέρουν.

Ἡ διαταγὴ τοῦ βασιλέως ἐξετελέσθη. Ἐφεραν τὸν Χοιρίλον δεμῖον· ὁ ποιητὴς ἔτρεμεν· ἐφαντάζετο, ὅτι ἡ τιμωρία του αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ εἶναι πολὺ μεγάλη.

— Σὺ τὰ ἔγραψες αὐτά;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ὦσος.

— Ὑβριστὸν τὸν βασιλέα σου· ξεύρεις, ὅτι σὲ περιμένει μεγάλη τιμωρία;

— Τὸ γνωρίζω καὶ τὸ περιμένω.

— Ἄς τοῦ κόψουν τὴν κεφαλὴν, διέταξε ὁ βασιλεὺς.

Δύο στρατιῶται ἐκράτησαν καλὰ τὸν Χοιρίλον, εἰς τρίτος ἐσήκωσε τὸ σπαθί του, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἔκαμνε ἐν σημῖον καὶ ὁ στρατιώτης ἐστάθη.

— Ἄς δώσουν εἰς τὸν Χοιρίλον, εἶπεν ὁ Ἄλέξανδρος, ἕξ στατήρας χρυσοῦ. Ἡ εὐκρίνεια τῶν στίχων σου μὲ κάμνει νὰ ξεχάσω τὰς ὑβρεις, τὰς ὁποίας ἔχουν.

Ὁ Χοιρίλος ἐκπληκτὸς ἐμυθίσθη:

— Μά, Μεγαλειότατε... διατί...

— Τὸ τελευταῖόν σου ποίημα ἦτο καλλιτέρον ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ἐκεῖνα ἦσαν ἐπανητικὰ δι' ἐμέ· εἰς ἐκεῖνα δὲν ἔγραψες τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὅ,τι ἔγραψες τότε, τὸ ἔκαμνε μὲ τὸν σκοπὸν νὰ πάρῃς τὴν πληρωμὴν σου. Ἐνῶ τὸ τελευταῖόν τὸ ἔγραψες μὲ τὴν καρδιά σου καὶ χωρὶς νὰ σκέπτεσαι τὴν ἀμοιβήν. Μάθε, Χοιρίλε, ὅτι δὲν εἶμπορεῖ νὰ γίνῃ ὠραῖον ἓν ἔργον, ἂν δὲν τὸ ἐμπνέῃ ἡ ἀληθινὴ συγκίνησις.

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Ἄλέξανδρος, ὕψωσε τὸ ἔσφος του, τὸ ἀπαστρέψαν εἰς τὸν ἥμιον, καὶ ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως· ὠδήγησε τὸν στρατὸν του πρὸς τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν ἀθινασίαν!

(A. Coigny)

ΤΙΜΟΤΑ ΔΕΙΑΝΟΣ

Συνήθως εις την όραν του φαγητού ο Φάν πάντοτε εύρισκετο και συνειθίζε να ξαπλώνεται εις τα πόδια του Γόρδωνος. Τό βράδυ εκείνο ή θέσις του ήτο άδεια.

Έφώναξαν, άλλ' ο Φάν δέν απήντησεν. Ο Γόρδων επήγγεν έως εις την θύραν' έφώναξε, πάλιν σιωπή τελεία.

Ο Δόνιφαν και ο Βίλκοξ έτρεξαν έως εις τον ποταμόν' έφώναξαν, έν τούτοις ουδέν σημείον του σκύλου εφαινότα.

Ματαίως, δλαι αι αναζητήσεις των εις ουδέν κατέληξαν. ... ο Φάν δέν εύρέθη.

Ήτο φανερόν, ότι ο σκύλος δέν ήτο εις θέσιν να άκούσθ, διότι θα άπαντούσεν εις την φωνήν του Γόρδωνος. Όστε, λοιπόν, ειχε παραπλανηθή; Αυτό δέν ήμπορούσαν να τό φαντασθούν τα παιδιά. Μήπως ειχε σπαραχθή από κανένα άγριο θηρίον; Αυτό ήτο πιθανώτερον και τοϋτο θα εξηγήσεν τον εξαφανισμόν του.

Ήτο έννέα της νυκτός. Βαθό σκοτός εκάλυπτε τον βράχον. Έπρεπε να επιστρέψουν τα παιδιά εις τό σπήλαιον.

Όλοι ήσαν τότε πολύ ανήσυχoi, και όχι μόνον ανήσυχoi, αλλά και λυπημένοι, διότι τό εύφυές εκείνο ζϋον ειχεν εξαφανισθή διά παντός.

Από τα παιδιά άλλα εξηπλώθησαν εις τα κρεβάτια των και άλλα εκάθησαν γύρω εις τό τραπέζι, διότι δέν ειχον σκοπέν να κοιμηθούν' τοις εφαινότα, ότι ήσαν περισσότερον μόνα, πλέον εγκαταλελειμμένα και πειό απομακρυσμένα άκόμη από τας οικoγενείας και την πατρίδα των!

Έξαφνα εις τό μέσον της σιωπής νέοι βρυχηθμοί ήκούσθησαν. Αυτήν την φορά ήσαν ουρλιασμοί, παρακολουθούμενοι από φωνάς πόνου, και οι όποιοι διήρκεσαν ένα λεπτό.

— Είναι άπ' έδω! άπ' έδω έρχεται, έφώναξεν ο Μπριάν, στρεφόμενος προς τό μέρος της όπης και έμβαίνων εις αυτήν.

Όλοι έσηκώθησαν ταυτόχροτως. Ο τρόμος ειχε καταλάβει τα μικρά, τα όποια έσκαπάζοντο με τας κουβέρτας των.

Όταν ο Μπριάν έδγήκεν από την όπήν, — Νομίζω, ειπεν, ότι προς τό μέρος αυτό υπάρχει κάποιo κώλωμα, κάποιo σπήλαιον, του όποίου ή όπή είναι εις τό κάτω μέρος των βράχων.

— Είς τό κώλωμα αυτό πιθανόν να καταφεύγουν ζϋα κατά την νύκτα, προσέθεσεν ο Γόρδων.

— Αυτό φαίνεται να είναι, ειπεν ο Δόνιφαν. Αύριον τό πρωί να πάμε, διά να τό κυττάξωμεν.

Την στιγμήν εκείνην έν γαύγισμα ήκούσθη και ταυτόχροτως ουρλιασμοί εξήρχοντο από τον βράχον.

— Μήπως ο Φάν είναι μέσα; έφώναξεν ο Βίλκοξ, μήπως τά έβαλε με κανένα ζϋον;

Ο Μπριάν, ο όποιος ειχεν εισδύσει πάλιν εις την όπήν, ειχε προσκολλησει τό αυτί του εις τό πλευρόν του βράχου και ήκουεν...

Άλλ' αι φωναι διεκόπησαν. Έίτε ο Φάν υπήρχεν εκεί, είτε όχι, τό βέβαιον ήτο, ότι εύρίσκετο εκεί σπήλαιον, τό όποιον θα συνεχαινώνει προς τά έξω με κάποιαν όπήν, ή όποια ήτο χωμένη μέσα εις τους θάμνους, παρά την βάση των βράχων της άκτής.

Ή νύκτα επέρασε χωρίς να άκουσθούν ουρλιασμοί ή γαυγίσματα.

Μόλις εξημέρωσε, τα παιδιά ήρχισαν τας έρεύνας των, άλλ' αυται δέν έδωσαν καλλίτερον αποτέλεσμα. Ουδέν εύρισκον.

Ο Φάν, άν και πολλάκις τον έφώναξαν με τό δνομά του, έν τούτοις δέν ειχε ξαναφανή.

Ο Μπριάν και ο Βάξτερ ήρχισαν εκ νέου την έργασίαν. Ή άξίνη και τό φτυάρι δέν έπαυον. Όλην την προμεσημβρίαν ειργάσθησαν και ή όπή έγινε μακρύτερα κατά δύο πόδας άκόμη. Από καιροϋ εις καιρόν έσταματούσαν διά να άκούσουν. Άλλά δέν ήκούετο πλέον τίποτε.

Ή έργασία διεκόπη τό μεσημέρι διά τό γεϋμα, ήρχισε δε μετά μίαν ώραν. Τα παιδιά έλαβον δλας τας προφυλάξεις των, μήπως με έν κτύπημα άκόμη της άξίνης εύρεθούν πρό του νέου σπηλαίου και συνεπώς τό ζϋον, τό όποιον εύρίσκετο μέσα εις αυτό, θα ώρμα ένογγιόν των.

Με τουφέκια και περιστροφα εις τας χείρας ο Δόνιφαν, ο Βίλκοξ, ο Βέμπ έμειναν εκεί, έτοιμοι διά κάθε ένδεχόμενον. Είς τας δύο μετά μεσημβρίαν, ο Μπριάν έδγαλε κραυγήν θαυμασμοϋ. Ή άξίνη του ειχε διαπεράσει τον σχιστόλιθον, ο όποιος κατέρρευσε και άφηκε να φανή έν ανοικτόν μέρος. Ο Μπριάν έτραξε να ανταμώση τους συντρόφους του, οι όποιοι δέν ειξευρον τί να σκεφθούν.

Άλλά, προτού κατορθώσουν να ανοίξουν τό στόμα, ένα ζϋον επήδησεν από τό στενόν άνοιγμα εκείνο της όπης προς τα κατάπληκτα παιδιά.

Ήτο ο Φάν.

Ναι, ο Φάν, ο όποιος άμέσως έτραξε προς ένα κάθεν γεμάτον νερό και ήρχισε να πίνη άχόρταγα' επείτα, με την ουράν διαρκώς κινουμένην, χωρίς να δείξη κανένα έραθισμόν, επήδησε προς τον Γόρδωνα. Από τα σημεία εκείνα του σκυλιού, τα παιδιά ένόησαν, ότι δέν ειχαν τίποτε να φοβηθούν.

Ο Μπριάν επήγε τότε τό αναμμένο φανάρι και έμβήκε μέσα εις την όπήν. Ο Γόρδων, ο Δόνιφαν, ο Βάξτερ και ο Μόχο τον ήκολούθησαν. Μετά μίαν στιγμήν δλοι ειχον περάσει τό νέον άνοιγμα του βράχου και εύρέθησαν εις τό μέσον άλλου σπηλαίου, τό όποιον δέν εφωτιζέτο διόλου από τό έξωτερικόν φώς. Ήτο τό δεύτερον σπήλαιον, παρόμοιον προς εκείνο, εις τό όποιον κατοικούσαν τα παιδιά' ειχε τό αυτό ύψος

και φάρδος με εκείνο, άλλ' ήτο πολύ βαθύτερον. Τό έδαφός του ήτο σκεπασμένον από λεπτήν άμμον και ειχεν έκτασιν πενήντα τετραγωνικες γιάρδες.

Τό σπήλαιον εκείνο εφαινότα, ότι δέν ειχε κάμμίαν συγκοινωνίαν με τον έλεύθερον άέρα, δι' αυτό υπήρχε πιθανότης, ότι ο άήρ του θα ήτο μολυσμένος και βλαβερός διά την αναπνοήν. Άλλά τό φανάρι εκαιε ζωηρά και ή φλόξ του άπεδείκνυεν, ότι ο άήρ εκείνος ειχεν επαρκές οξυγόνον.

Έξάπαντος, λοιπόν, τό σπήλαιον θα ειχε κάποιαν έξοδον' άλλως τε, ο Φάν πώς θα ήμπορούσε να έμβη εις αυτό;

Την στιγμήν εκείνην ο Βίλκοξ εκτύπησε τό πόδι του προς έν σώμα ακίνητον και ψυχρόν, καθώς τό άντελήφθη, όταν έθεσεν επάνω εις αυτό τό χέρι του.

Ο Μπριάν επλησίασε με τό φανάρι.

— Αυτό είναι θώς! έφώναξεν ο Βάξτερ.

— Ναι! είναι τσακάλι, τό όποιον ο γενναίός μας Φάν επνιξε και έσκοτώσεν, απήντησεν ο Μπριάν.

— Ίδού, λοιπόν, πώς είναι δυνατόν να εξηγηθῆ εκείνο, που δέν κατορθώσαμεν να εξηγήσωμεν πριν, προσέθεσεν ο Γόρδων.

Άλλ' άφοϋ έν ή περισσότερα τσακάλια ειχον κάμει εκείνην την κοιλότητα του βράχου κατοικίαν των, πώς τα ζϋα ταυτα κατόρθωνον να έμβουν εκεί; Αυτό επρεπε να τό ανακαλύψουν.

Δι' αυτό ο Μπριάν επέρασε πάλιν από την όπήν, εφθασεν εις τό πρώτον σπήλαιον και από εκεί εξήλθε. Τότε διηυθύνθη εις τό μέρος των βράχων και ήρχισε να φωνάζη. Είς τας φωνάς του άπαντούσαν τα άλλα παιδιά από μέσα. Με αυτόν τον τρόπον ανεκάλυψαν ένα στενόν άνοιγμα μεταξύ των θάμνων προς τό έδαφος, διά του άνοιγματος δε αυτόϋ έμβαιναν τα τσακάλια. Άλλ' άφοϋ ο Φάν τα εκυνήγησεν, ειχε πέσει σωρός χώματος και εκλεισε την όπήν, καθώς δέν ήργησαν να έννοήσουν τα παιδιά.

Τα πάντα, λοιπόν, εξηγούνται. Τα γαυγίσματα, οι ουρλιασμοί, οι όποιοι διήρκεσαν είκοσιτέσσαρες ώρας, και τοϋτο, διότι τό ζϋον ήτο αδύνατον να έδγη έξω.

Αυτό ήτο πολύ ίκανοποιητικόν. Όχι μόνον ο Φάν επέστρεψεν εις τους κυρίους του, αλλά και πολύ μέρος της εργασίας εξοικονομείτο. Τα γύδραν δλα έτοιμα, καθώς έλεγεν ο Δόλ. Δέν υπήρχαν ανάγκη να σκαλισθῆ νέον σπήλαιον.

Όταν θα έμεγάλωναν τό άνοιγμα του σπηλαίου, θα εκαινον δευτέραν θύραν από τό μέρος της λίμνης. Ός εκ τούτου μεγάλη εύκολία δι' δλας τας άπαιτήσεις της ύπηρεσίας και της διαμονής των παιδιών.

Όλοι οι μικροί συνεκέντρώθησαν εις τό δεύτερον σπήλαιον και ήρχισαν να φωνάζουν «ζήτω», εις τας φωνάς δε των παιδιών ήνώθησαν και τα παιδρά γαυγίσματα του Φάν.

Με πολλήν ζωηρότητα ήρχισαν εκ νέου την έργασίαν διά να ανοίξουν την όπήν, ή όποια ήνωσε τα δύο σπήλαια, και να την κάμουν ένα εύρύχωρον διάδρομον.

Christlan von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὕπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σελενουσίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΡΥΠΑΡΑΙ ΚΗΑΙΔΕΣ

Εἰς τὸ προηγηθὲν κεφάλαιον τῆς ἀνθρω-
πίνης ἀθλιότητος, ὡς συμπλήρωμα ἀνήκει
καὶ τὸ ἀφορῶν τὰς ρυπαρὰς κηλίδας.

Εἶναι δίδαγμα ἀξιοθρηνητοῦ πείρας, ὅτι
ἐκτάκτως ὀλίγοι ἄνθρωποι διατηροῦσι τὸν
βίον αὐτῶν ἀγνὸν καὶ ἀκηλίδωτον οὕτως,
ὥστε ἐν τέλει καὶ πρὸ αὐτῶν τῶν ἰδίων νὰ
ἐμφανίζεσθαι ἀσυγκάλυπτος καὶ ἀναπεπταμέ-
νος. Ὑπάρχουσιν ἐνυπόληπτοι ἄνδρες, ἀληθῆ
πρότυπα, καθ' ὧν μόνις τολμᾷ νὰ προσπε-
λάσῃ ὁ σῆς τῆς κακολογίας. Ὅστις ὅμως
ἤθελε γνωρίσει τὴν ἀπόκρυφον τοῦ βίου
αὐτῶν ἱστορίαν, θὰ περιέστελλε σπουδαίως
τὸν πρὸς αὐτοὺς θαυμασμόν. Πολλάκις ἐκ
συμπύσεως συμβαίνει οὕτως ἢ ἐκείνος νὰ
ρίψῃ ἐν βλέμμα εἰς τὰ ἄλλα ταῦτα μυστή-
ρια καὶ μετανοῖ ἀπείρως, διότι ἔτυχε νὰ
ρίψῃ βλέμμα. Διότι, ἐὰν ἀδυνατῶ νὰ σεβα-
σθῶ ἀνευ ὄρων ἐκείνους, οἵτινες ἐθεωροῦντο
μέχρι τοῦδε πρότυπα ὑπ' ἐμοῦ, τί θὰ πράξω
τότε ἀπεναντι τῶν ἄλλων; Οἱ ἄνθρωποι
εἶναι, ἐπιτραπῆτω νὰ εἰπώμεν, ὡς παραση-
νια, τὰ ὁποῖα μακρόθεν φαίνονται ὡραῖα,
ἀηδιάζει ὅμως τις βλέπων αὐτὰ ἐκ τοῦ σύν-
εγγυς. Ἡ ἀπόκρυφος αὐτῆ βιωτικῆ ἱστορία
ἔχει σχέσιν ἐν μέρει μὲν πρὸς τὸ παρελθόν,
ἐν μέρει δὲ πρὸς τὸν οἰκογενειακὸν βίον. Οἱ
ἄστοργοι σύζυγοι, οἵτινες βιοῦσιν ἐν διηνε-
κεῖ φιλονεικία πρὸς τὴν σύνευνον καὶ εἶναι
ἀληθεῖς τύραννοι τῆς οἰκογενείας, οἱ ἀπιστοὶ
φιλήδονοι, οἱ ἄδικοι, οἵτινες δὲν ὀπισθο-
χωροῦσι πρὸ ἀδίκου κέρδους, δταν δύναν-
ται νὰ ἐπιτύχωσι τούτου ἀτιμωρηταί, δὲν
εἶναι σπάνιοι. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι, οἵτι-
νες δὲν εἶναι σήμερον τοιοῦτοι, φέρουσι τὰ
στίγματα ζοφεροῦ παρελθόντος.

Τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα γινώσκουσι πολλοὶ
καὶ ποιοῦνται κακὴν αὐτῶν ἐφαρμογὴν, περι-
φρονοῦντες ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους καὶ
ἐκλαμβάνοντες τὴν ἀρετὴν ὡς κενὴν λέξιν.
Οὐδ' ὅλως ἀποδέχομαι τὸ συμπέρασμα τοῦτο.
Ὅχι ὅλοι δὲν εἶναι τοιοῦτοι. Ὑπάρχουσι
καὶ ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων ὁ βίος ὑπῆρξε
καὶ εἶναι ἐντελῶς ἀσπίλος. Τὰς γραμμὰς ταύ-
τας ἐπομένως ἔγραψα πρὸς τὸν ἐξῆς σκοπὸν:
Ἐὰν ὁ σάραξ τῆς ἁμαρτίας, τοῦ ἐγκλήματος
καὶ τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος κατεσθῆ
ἀπαρατήρητος πολλάκις τὸν βίον τοσούτων
ἀνθρώπων, σὺ προσπάθει νὰ διατηρῆς τὴν
νεαράν σου καὶ μόνις ἀρχομένην ὑπαρξίν
ἀπῆλλαγμένην ἀπὸ τῶν δαιμόνων τούτων.
Δύναται τις τόσον εὐχερῶς, τόσον ἀπαρα-

τηρήτως, τόσον προῶρος νὰ ἐμπέσῃ εἰς χεῖ-
ρας αὐτῶν. Τότε ὅμως ἀπώλετο ἡ ὑψίστη τοῦ
βίου ἀξία καὶ τὸ θέλημα, σκερὰ νέφη
κατέρχονται καὶ συσκοτίζουσι τὸν ὄριζοντα,
καὶ δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι τὸ πᾶν ἀπώλετο.

Εἰς ΣΦΟΔΡ Ἐντομολογίαν

(συνέχεια ἀπὸ σελίδα 252)

Μὲ τὸν Moquin-Tandon ἐγεννήθησαν
μέσα μου νέαι ἀπόψεις. Δὲν εὗρισκα εἰς
αὐτὸν ὀνοματομνήμονα ἀλάνθαστον, ἀλλὰ
φυσιοδίφην μ' εὐρείας ἰδέας, φιλόσοφον, ὃ
ὁποῖος ἀνέρχεται ἀπὸ τὰς λεπτομερείας εἰς
τὰς εὐρείας ἀπόψεις, τὸν φιλόλογον, τὸν
ποιητὴν, ποῦ ξεύρει ἐπὶ τῆς γυμνῆς ἀλη-
θείας νὰ ρίψῃ τὸν μαγικὸν πέπλον τοῦ
λόγου τοῦ παραστατικοῦ. Ποτέ πλέον δὲν
θὰ παραστῶ εἰς τοιαύτην πνευματικὴν παν-
δαισίαν. «Ἀφήσατε τὰ μαθηματικά σας, μὲ
εἶπε, κάνεις δὲν θὰ λάβῃ ἐνδιαφέρον εἰς τοὺς
ὀρισμούς σας. Ἐλάτε πρὸς τὸ ζῶον, πρὸς
τὸ φυτὸν καὶ ἂν ἔχετε, ὅπως μὲ φαίνεται,
κάποιαν ζώπυρον ἰσχὺν εἰς τὰς φλέβας, θὰ
εὗρετε ἀκροατήριον».

Ἐκάμαμεν ἐκδρομὴν εἰς τὸ κέντρον τῆς
νήσου, εἰς τὸ Monte Reposo, ποῦ τὸ ἐγνώ-
ριζα καλά. Ἐδειξα εἰς τὸν σοφὸν νὰ συλλέ-
ξῃ εἶδος ἀμαράντου, ποῦ σχηματίζει θαυ-
μασίαν ἀργυρᾶν ἀπλωσαίν, τὴν βοτάνη τῶν
μούσμων, τὴν μαργαρίτα τὴν βαμβακίνη,
ποῦ ἐνδύεται μὲ βᾶτα καὶ τρεμουλιάζει στὸ
πλάγι τῶν χιόνων, καὶ τόσα ἄλλα σπάνια
βότανα, ἐντρύφημα τῶν βοτανολόγων. Ὁ
Moquin-Tandon κατεχαίρετο. Καὶ ἐγὼ ἀπὸ
μέρους μου, δὲν ἐφρόντιζα τόσον γιὰ τὸν
ἀμάραντον ἢ γλώσσά του, ὃ ἐνθουσιασμός
του μὲ εἴλκυε, μὲ κατέκτα. Καταβαίνων τὴν
ψυχρὰν κορυφὴν, εἶχα ἤδη πάρει τὴν ἀπό-
φασίν μου. Τὰ μαθηματικά θὰ ἐγκατελει-
ποντο.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του,

— Καταγίνεσθε μὲ τὰ κογχύλια, μοῦ εἶπε·
εἶναι καὶ αὐτὸ κατὶ, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀρκετό.
Πρέπει πρὸ πάντων νὰ πληροφορησθε διὰ τὸ
ζῶον. Θὰ σᾶς δεῖξω πῶς πρέπει νὰ κάμετε.

Καὶ ὀπλισμένος μὲ λεπτὸ ψαλίδι, παρμένο
ἀπὸ τὸ καλάθι τοῦ ραψίματος τοῦ οἰκοκυ-
ριοῦ, ἐφωδιασμένος μὲ δύο βελόνες, προ-
χείρως ἐμπηχθείσας εἰς τὴν ἄκραν στελέχους
τῆς ἀμπέλου, μ' ἔδειξε εἰς τὸ νερὸ βαθουλοῦ
πινακίου τὴν ἀνατομίαν τοῦ σαλιάγκου. Κατὰ
πόδας ἠκολούθει ἡ ἐξήγησις καὶ τὸ σχεδια-
γράφημα τῶν ἀποκαλυπτομένων ὀργάνων.
Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον καὶ ἀληθινὸν μα-
θημα, ποῦ ἐπῆρα καθ' ὅλην τὴν ζωὴν μου.

Καιρὸς εἶναι νὰ καταλήξω. Ἠρώτησα τὸν
ἑαυτό μου διὰ νὰ ἐξηγήσω τὸ ἐνστικτό μου,
μὴ δυνάμενος νὰ ἐρωτήσω τὸν σιωπηλὸν
σκαραβέον. Ὅσον ἤμπορῶ νὰ ἐμβαθύνω τὸ
ἐγὼ μου, ἀπαντῶ: «Ἀπὸ μικρᾶς μου ἡλι-
κίας, ἀπὸ τῆς πρώτης ἀφυπνίσσεως τῆς δια-
νοίας μου, ἔχω τὴν κλίσιν διὰ τὰ φυσικὰ
πράγματα, διὰ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν τοπικὴν
ἐκφρασίαν, ἔχω τὴν ἰδιοφυσίαν τῆς παρατηρή-
σεως».

Μετὰ τὰς λεπτομερείας, ποῦ ἔδωκα ἐπὶ τῶν
ἀνιόντων μου, θὰ ἦτο γελοῖον νὰ φέρω εἰς
ἐπιμαρτυρίαν ἐδῶ τὸν ἀταβισμόν, ὡς ἐξήγη-
σιν τοῦ γεγονότος. Κάνεις δὲν θὰ ἐτόλμα
ὡσαύτως νὰ φέρῃ εἰς ἐπικουρίαν τοὺς λόγους
καὶ τὸ παράδειγμα τῶν διδασκάλων. Ἀνα-
τροπὴ ἐπιστημονικὴ, ἀμητὸς τῶν σχολείων,
οὔτε κἂν ὑπῆρξε. Ποτέ μου δὲν ἐμβῆκα εἰς
πανεπιστημιακὴν αἴθουσαν, παρὰ διὰ νὰ
ὑποστῶ τὴν στάθμισιν τῶν ἐξετάσεων. Χωρὶς
καθηγητὰς, χωρὶς ὀδηγοῦς, συχνὰ καὶ χωρὶς
συγγράμματα, παρὰ τὴν πενίαν, τὸ τρομε-
ρὸν αὐτὸ στραγγαλιστήριον, πηγαίνω ἐμπρός,
ἐπιμένω, δεικνύω μέτωπον εἰς τὰς δοκιμα-
σίας, τόσον, ποῦ ἡ ἀδάμαστος αὐτὴ κλίσις
διαχύνει τὰ ἀποταμιευμένα στοιχεῖά της.

Ἐγεννήθη μελετητὴς τῶν ζῶων. Πῶς καὶ
γιατί; Δὲν ὑπάρχει ἀπάντησις. Ἐχομεν ἐστὶ
καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ εἰς διευθύνσεις διαφό-
ρους καὶ εἰς σταθμοὺς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ
ἥττον ὑψηλοὺς χαρακτηριστικὰς τάσεις, ποῦ
μᾶς σφραγίζουν μὲ σημεῖον εἰδικόν, χαρα-
κτηριστικόν, ἀρχικῶς ἀνεξερεύνητον. Εἶναι
διότι εἶναι, καὶ κάνεις δὲν ξεύρει ἐπ' αὐτοῦ
περισσότερα. Αὐτὸ τὸ δῶρον δὲν μεταδίδε-
ται τὸ ἄτομον, ποῦ κατέχει τὸ τάλαντον, εἰμ-
πορεῖ νὰ γεννήσῃ γόνον ἡλίθιον. Δὲν ἀπο-
κτᾶται ὡσαύτως, ἀλλὰ τελειοποιεῖται μὲ τὴν
ἐξάσκησιν. Ὅποιος δὲν τὸ ἔχει ἐν σπέρματι
εἰς τὰς φλέβας του, δὲν θὰ τὸ ἀποκτήσῃ ποτέ,
παρ' ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν καλλιέργειας ἐν
θερμοκηπίῳ.

Ὅ,τι ἀποκαλεῖται ἐνστικτον, προκειμένου
περὶ τοῦ ζῴου, εἶναι ἀνάλογόν τι τῆς μεγα-
λοφυίας. Εἶναι ἀμφοτέρωθεν ἀμετάβολον καὶ
ἰσομερὲς εἰς ὅλην τὴν σειρὰν τοῦ αὐτοῦ γέ-
νους. Εἶναι διαρκές, γενικόν, κατὰ τοῦτο
λίαν διάφορον τῆς ἰδιοφυίας, μὴ μεταδώσι-
μον καὶ μεταβλητὸν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν
ἕτερον μεταφερόμενον. Κληρονομία ἀπαρα-
βίαστος τῆς οἰκογενείας, τὸ ἐνστικτον κατα-
μερίζεται εἰς ὅλα τὰ μέλη αὐτῆς, ἀνευ διακρί-
σεως. Ἐδῶ λήγει ἡ διαφορὰ. Ἀνεξάρτητον
ὅμως τῶν σωματικῶν διασκευῶν, ἐκρήγνυται
ὡς ἡ μεγαλοφυία ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, χωρὶς λόγον
εὐλογοφανῆ. Τίποτε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
τὸ προαναγγεῖλη. Οὐδὲν εἰς τὸν διοργανισμόν
τὸ ἐξηγῆσι.

Ἐρωτηθέντες ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ οἱ
κοπρίται καὶ τὰ λοιπὰ ἔντομα, ἕκαστον εἰς
τὸ ἴδιον εἶδος τάλαντου, θὰ μᾶς ἀπήντων,
ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ τὸ ἐννοήσωμεν: «τὸ
ἐνστικτον εἶναι μεγαλοφυία τοῦ ζῴου».

(ἀκολουθεῖ)

ΝΟΕΜΗ Α. ΖΩΗΡΟΥ

© ΣΚΕΨΕΙΣ ©

Οἱ καρποὶ τῆς γῆς φύονται ἀπὸ τοῦ ἔτους,
οἱ δὲ τῆς φιλίας καθ' ὅλον τὸν καιρὸν.

Ὅλος ὁ χρυσὸς ὃ ὑπὸ τὴν γῆν καὶ ἐπὶ
τῆς γῆς δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀμείψῃ τὴν
ἀρετὴν.

Ὁ φθονερός γίνεται ἰχθυὸς τοῦ ἑαυτοῦ
του, διότι κυριεύεται ἀπὸ τὰς ἰδιότη-
τας.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ

ΤΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Είναι πολύ εύκολον να ερωτήσετε κάποιον :
— Τί ώρα είναι ;

Και είναι επίσης πολύ εύκολον εις εκείνον, που ερωτήσατε, να σας ειπῆ, ἀφοῦ κυττάξῃ τὸ ρολόγι του, τὴν ὥραν καὶ τὰ λεπτὰ τῆς στιγμῆς ἐκείνης.

Ἐν τούτοις, ἐσκέφθητε ποτὲ πῶς ὁ ἄνθρωπος κατέληξεν εἰς τὸ νὰ κατασκευάσῃ καὶ νὰ τελειοποιήσῃ τὰ ὠρολόγια, που βλέπετε, τὰ ὠρολόγια τῆς τσέπης, τοῦ τοίχου ἢ τοῦ τραπεζιοῦ, τὰ ὠρολόγια τῆς χειρὸς, τὰ μικρὰ καὶ κομψά, ἢ τῶν ἐκαλήσιων τὰ μεγάλα, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς τοὺς πύργους τῶν κωδωνοστασίων καὶ κτυποῦν δυνατὸ τῆς ὥρας, ὥστε νὰ ἀκούωνται εἰς ὅλην τὴν συνοικίαν ;
— Τάν, τάν, τάν !

Ἐσκέφθηκατε ποτὲ διὰ αὐτὰ ; θέλετε μαζὶ νὰ μάθωμεν τὴν ἱστορίαν τῶν ὠρολογίων ;
Τὸ πρῶτον ὠρολόγιον.

Ἀνεκάνθεν ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἀνάγκην νὰ μετρᾷ τὸν χρόνον καὶ νὰ τὸν προσδιορίζῃ· αὐτὸ τοῦ εὐκόλυνε τὸν πρακτικόν του βίον. Πῶς ὅμως ἐπρεπε νὰ τὸν μετρᾷ ; μετ' ἅψον ; Τὸ προχειρότερον καὶ φυσικώτερον μέσον ἦτο ὁ ἥλιος. Εὐθὺς ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος διέκρινεν, ὅτι ὁ χρόνος του διαίρειτο εἰς ἡμέραν καὶ νύκτα, ἔν μέρους ὥρων ἐφωτίζετο ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ τὸ ἄλλο ἦτο σκοτεινόν.

Τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας τὰς ἐμέτρα ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἡλίου καὶ τὰς ὥρας τῆς νυκτὸς ἀπὸ τὴν θέσιν τῶν λαμπροτέρων ἀστέρων. Ὄταν ὁ ἥλιος ἐφθάνεν εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, ἦτο μεσημβρία, εἶχε δηλαδὴ περάσει τὸ ἡμισυ τῆς ἡμέρας, καὶ ὅσον ἐληθαίεν εἰς τὸν ὄρθροντα, τόσον ἢ ἡμέρα ἐπροχώρει.

Ἡ κλεψύδρα.

Τὸ πρῶτον ὠρολόγιον, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἡ ἱστορία, εἶναι ἡ κλεψύδρα. Τὸ ὠρολόγιον τοῦτο, καθὼς φανερώσει καὶ τὸ ὄνομά του, ἐμέτρα τὰς ὥρας μετ' ἡρώ.

Ἄν εἰς ἓν δοχεῖον θέσωμεν νερό, εἰς τὸ δοχεῖον δὲ αὐτὸ ἀνοίξωμεν κάτω μικρὰν τρύπα, θὰ ἴδωμεν, ὅτι τὸ νερὸ θὰ χυθῆ εἰς ἓν ὀρισμένον χρονικὸν διάστημα.

Ἄν τώρα τὴν ἴδιαν ποσότητα τοῦ νεροῦ βάλωμεν πάλιν εἰς τὸ ἴδιον δοχεῖον ἢ εἰς ἄλλο, τὸ ὁποῖον νὰ ἔχη τὰς ἴδιαι διαστάσεις, μετ' ἅψον τοῦ ἴδιου μεγέθους, θὰ ἴδωμεν, ὅτι τὸ νερὸ θὰ χυθῆ εἰς τὴν ἴδιαν ὥραν, καθὼς καὶ πρὶν.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐπαίρνουν, λοιπόν, ὀρισμένην ποσότητα νεροῦ καὶ τὴν ἐβαζαν εἰς ἓν δοχεῖον ἀπὸ τὸ δοχεῖον ἐκεῖνο ἐκίνοτο εἰς ἓν ἄλλο τοῦ ἴδιου μεγέθους καὶ ὕψους. Ὄταν τὸ πρῶτον δοχεῖον ἀδειαζε, τότε ἤνοιγον τὴν ὀπὴν τοῦ δευτέρου δοχείου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον

ἐκίνοτο τὸ νερὸ εἰς τρίτον δοχεῖον καὶ οὕτω καθεξῆς. Μετ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐμετροῦσαν τὸν χρόνον καὶ ἔλεγον :

— Χρόνος μιᾶς κλεψύδρας, δύο κλεψυδρῶν, τριῶν κλεψυδρῶν κτλ.

Εἰς τὰ ἀρχαῖα δικαστήρια ἀναφέρονται, ὅτι μετ' κλεψύδρας ἐμετροῦσαν τὴν ἀπολογίαν τοῦ κατηγορουμένου.

Κατόπιν ἤρχισαν νὰ τελειοποιῦν τὰς κλεψύδρας, εἶχαν δηλαδὴ χαραξοὶ γραμμὰς ἐπάνω εἰς τὸ γυαλὶ τοῦ δοχείου, καθὼς ὑπάρχουν χαραγμένοι τοιαῦται γραμμαὶ εἰς μερικὰ ὑάλινα μέτρα τῶν φαρμακείων.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἤμποροῦσαν πλέον νὰ μετροῦν χρόνον ἡμισιαίας κλεψύδρας, ἑνὸς τετάρτου κλεψύδρας, ἑνὸς ὀγδόου καὶ οὕτω καθεξῆς.

Τελειοποιημένοι κλεψύδραι.

Ἄλλὰ καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ τελειοποίησις τῆς κλεψύδρας ἦτο μικρά. Ἡ κλεψύδρα σιγὰ-σιγὰ ἐγένετο περίπλοκος· ἔλαβε τὸ σχῆμα τῶν σημερινῶν μεγάλων ὠρολογίων τοῦ τοίχου, τὰ ὁποῖα εἶχον ἓνα δείκτην, ὅστις ἐκινεῖτο μετ' ἡρώ τοῦ νεροῦ.

Ὁ μηχανισμὸς ἦτο ὁ ἑξῆς :

Ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ ὑπῆρχεν ἓνα ξύλον, τὸ ὁποῖον ἐπέπλεεν. Ὅσο κατέβαινε τὸ νερὸ, τόσον καὶ τὸ ξύλον κατέβαινε χαμηλότερον· ἀλλ' ὅσον κατέβαινε τὸ ξύλο, τόσον ἐτραβοῦσε καὶ μίαν κλωστήν, ἢ ὁποῖα ἦτο δεμένη εἰς αὐτὸ καὶ ἢ ὁποῖα ἦτο τυλιγμένη εἰς ἓνα τροχόν.

Τί συνέβαινε, λοιπόν ; τὸ ξύλο κατέβαινε, ἐτραβοῦσε τὴν κλωστήν, ἢ κλωστή ἐξετυλίσσειτο ἀπὸ τὸν τροχόν καὶ ὁ τροχὸς ἐγύριζεν. Ἄλλὰ ὁ τροχὸς εἶχεν ἔμπρὸς του ἓνα δείκτην καὶ ὅσον ἐγύριζεν ὁ τροχός, τόσον καὶ ὁ δείκτης ἐγύριζε καὶ ἐδείκνυε τὰς ὥρας.

Αὐτὸ ἦτο τὸ πρῶτον ὠρολόγιον, ἀλλ' εἶχε τὸ ἐλάττωμα, ὅτι ἐσταμάτα πολύ γρήγορα, ὅταν δηλαδὴ ἐτελείωνε τὸ νερὸ. Ἄλλο ἐλάττωμά του ἦτο, ὅτι ἐδείκνυε μόνον τὰς ὥρας.

Ἀναφέρεται, ὅτι Κτησίβιος ὁ Ἀλεξανδρινὸς διακόσια πενήντα χρόνια πρὸ Χριστοῦ ἔκαμε κλεψύδραν μετ' ἑνὸς τροχοῦ, ἢ ὁποῖα ἐδείκνυε καὶ τὰ λεπτὰ.

Αἱ κλεψύδραι φαίνεται, ὅτι ἐτελειοποιήθησαν πολὺ εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἀφοῦ, ὅταν ὁ Πομπήιος, ὁ Ρωμαῖος στρατηγός, ἐξῆντα δύο χρόνια πρὸ Χριστοῦ, ἐπέστρεψεν εἰς Ρώμην νικητὴς τοῦ Τιγράνου, τοῦ Ἀντιόχου καὶ τοῦ Μιθριδάτου, ἔφερε καὶ ἐπεδείκνυσεν εἰς τὴν Ρώμην, ὡς τὸ πλέον περίεργον λάφυρον, μίαν τελειοποιημένην κλεψύδραν, ἢ ὁποῖα ἀνήκειν εἰς ἓνα βασιλεῖα τῆς Ἀσίας.

(ἀνελευθερί)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ

ἈΛΛΟΘΙΝΙ ΗΝ ΜΥΘΟΙΣ

Ἡ ἈΛΠΗΞ ΚΑΙ Ο ἸΠΠΟΣ

Κάποιος χωρικός εἶχεν ἓνα ἄλογο, τὸ ὁποῖον ἐπὶ πολλὰ χρόνια τὸν εἶχε δουλεύσει πιστὰ καὶ μετ' ἐπιθυμίαν. Ἄλλὰ τὸ ἄλογο τέλος ἐγήρασεν, εἶχε κουρασθῆ καὶ ἀδυνατίσει.

Τότε ὁ χωρικός τοῦ εἶπε :

— Δὲν ἔχω πλέον τὴν ἀνάγκην σου. Πήγαινε, σὲ διώχνω ἀπὸ τὸν σταῦλόν μου· γὰρ νὰ σὲ δεχθῶ πάλιν, πρέπει νὰ γίνῃς πειὸ δυνατὸ ἀπὸ τὸ λεοντάρι.

Τὸ δυστυχισμένο ἄλογο μετ' ἐπιθυμίαν καρδιά ἤρχισε νὰ περιφέρεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Εἰς τὸ δάσος συνήνησε μίαν ἀλεπού.

— Τί ἔχεις ; τὸ ἐρωτᾷ ἐκείνη, διατί εἶσαι τόσο λυπημένο ;

— Ἄ ! ἀπῆνησε τὸ ἄλογο· ὁ κύριός μου ἐξέχασε τὰς ὑπηρεσίας, που τοῦ ἔκαμα ἄλλοτε, καὶ τώρα μετ' ἔδιωξε, διότι ἐγήρασα· μοῦ εἶπε, ὅτι θὰ μετ' ἐξαναδεχθῆ, ἂν θὰ γίνω πειὸ δυνατὸ ἀπὸ τὸ λεοντάρι.

— Μὴ ἀπελπίζεσαι, τοῦ λέγει ἡ ἀλεπού, μόνον μείνε ἐδῶ, ξαπλώσου χάμω καὶ κάμε τὸν πεθαμένο.

Ὁ ἴππος ὑπήκουσε.

Τότε ἡ ἀλεπού πηγαίνει καὶ εὐρίσκει ἓνα λεοντάρι καὶ τὸ λέγει :

— Εἶναι ἐδῶ κοντὰ ἓνα πεθαμένο ἄλογο, ἔλα νὰ τὸ φᾶς.

Τὸ λεοντάρι τὸ ἤκουσε καὶ ἠκολούθησε τὴν ἀλώπεκα. Ὄταν ἐφθασαν ἔμπρὸς εἰς τὸ ἄλογο, λέγει τότε ἡ ἀλεπού :

— Δὲν θὰ εἰμπορέσῃς νὰ τὸ φᾶς ἐδῶ μετ' ἡσυχία σου· πρέπει νὰ τὸ κουβαλήσωμεν στὸ σπήλαιό σου. Στάσου νὰ δέσω τὸ ἄλογο στὴν οὐρά σου καὶ σὺ εἰμπορεῖς νὰ τὸ σύρῃς.

Ὁ λέων ἐδέχθη· ἐπλάγιασε καὶ ἀφῆκε τὴν ἀλεπού νὰ τοῦ δέσῃ τὴν οὐρά μετ' ἡσυχίαν τοῦ ἀλόγου· ἀλλὰ τὸ πονηρὸ τοῦτο ζῷο, μαζὶ μετ' αὐτὸ ἔδεσε καὶ τὰ τέσσαρα πόδια τοῦ λέοντος.

Ἐπειτα, ἀφοῦ ἔκαμεν αὐτὸ, ἐπῆγε κοντὰ εἰς τὸ ἄλογο καὶ τοῦ ἐπιθύρησεν :

— Ὅλα εἶναι ἔτοιμα, τρέξε τώρα στὸν κύριό σου.

Τὸ ἄλογο ἤρχισε νὰ τρέξῃ, σύροντας πίσω του τὸ λεοντάρι, που μούγκριζε δυνατὰ, ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ τίποτε, γιὰτὶ ἦτο σφικτὰ δεμένο.

Τὸ ἄλογο ἐπῆγε στὸ χωριὸ καὶ διηυθύνθη εἰς τὸν σταῦλόν του· ὅλοι ἐφοβήθησαν. Τὸ εἶδε τότε ὁ κύριός του, ἐθαύμασε καὶ τὸ ἐδέχθη, διότι ἐδιδάχθη ἀπ' αὐτὸ, ὅτι τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶναι ἀχρηστον καὶ ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ὀφελῆθῃ καὶ ἀπὸ τοὺς πειὸ μικροῦς καὶ πειὸ ὀδυνάτους.

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΝΙΚΑΙ

συνέχεια από σελ. 254
και τέλος.

— Είναι δυνατόν;

— Συνέβη ακριβώς, όπως σας το λέγω.

Μετά τον θάνατον και την καταστροφήν του πρώτου διευθυντού του τραπεζιτικού οίκου, όπου ειργάζετο, έμβήκεν εις έν άλλο χρηματιστικόν κατάστημα, του οποίου το όνομα δέν ένθυμουμαι τώρα ακριβώς. Έκει ή θέσις του έγινε καλλιτέρα. Από μερικάς οικονομίας του ήγόρασε μίαν λαχειοφόρον όμολογίαν.

— Με την όποιαν έκέρδισε;

— Μάλιστα, εξακοσίας χιλιάδας φράγκα!

— Μά είναι να τρελλαθώ κάνεις!

— Παρ' όλίγον βέβαια να τό πάθουν, αλλά έκρατήθησαν. Όταν επέρασεν ο πρώτος ένθουσιασμός, ήρχισαν να αντιλαμβάνονται τό μεγάλο άληθινόν ποσόν, τό όποιον ή τύχη τους έδωσε στα χέρια.

— Είπέτε καλλιτέρα ή Πρόνοια.

— Έστω! ή Πρόνοια. Λοιπόν, τόσον έξεμεταλλεύθη με κατάλληλον τρόπον τό χρήμα εκείνο, ώστε έκέρδισε πολλά άλλα ακόμη και είναι πανίσχυρος εις τό χρηματιστήριον.

— Έάν ήθελε, θα το έδιδα μίαν συμβουλήν: να παραιτηθώ από της δουλειές του χρηματιστηρίου και να ζήσῃ με την περιουσίαν του.

— Νομίζω, ότι αυτό έχει σκοπόν να κάμῃ, αλλά θέλει προηγουμένως να αποκαταστήσῃ την νεωτέρα κόρην του και να μορφώσῃ τόν Παύλον, τό αγόρι του.

— Ω! με τά μέσα, ποῦ διαθέτει, δέν είναι διόλου δύσκολο αυτό.

— Και αυτή ή θελκτική θεσποινίς, την όποιαν είδαμεν πρό όλίγου, είναι ή μεγαλειτέρα του κόρη.

— Μάλιστα. Έχει νυμφευθῆ πρό όλίγων εβδομάδων ένα κόμητα.

— Τόν ειξεύρω.

— Νομίζεις, ότι ο κόμης θα κάμῃ εύτυχῆ την σύζυγόν του;

— Να σοῦ εἰπῶ, δέν εἶμαι και πολὺ βέβαιος γι' αυτό.

— Μπᾶ! και ὅμως ἄς τό ἐλπίσωμεν. Ἡ κόρη ἐκείνη εἶναι πολὺ λεπτή, πολὺ ευγενής και πολὺ καθὼς πρέπει.

— Θέλετε νὰ ἔλθετε νὰ την ἰδῆτε ἀπὸ κοντά;

— Εὐχαρίστως, ἂν οἱ κύριοι ἔχουν την καλοσύνην νὰ μᾶς ἀνοίξουν δρόμο μέσα εἰς τὸν τόσο κόσμον.

Πραγματικῶς, οἱ κύριοι ἤνοιξαν δίοδον και ἐπέρασαν αἱ κυριαί, ποῦ ὄμιλοῦσαν.

— Μά, ὅστε εἶναι ή Νέλλη, ή μικρὰ Νέλλη, περί της όποιας πρόκειται;

— Τρόντι ήτο ή Νέλλη, ή όποία δέν είχε κατορθώσει να επανεύρη την Ειρήνην, και την όποιαν ή τύχη την είχε φέρει σήμεραν ἀπέναντι της Καίτης κατά την ἐσπέραν ἐκείνην.

Ἡ Νέλλη ἀνεγνώρισε τὰς δύο παλαιὰς συμμαθητριάς της και όταν τὰς εἶδεν, ἐχάρη μίαν εἰλικρινῆ χαράν. Δέν τὰς ἀφήκε, παρὰ μόνον κατά την τελευταίαν στιγμήν της ἀναχωρήσεως. Καί ἐφάνη πρὸς αὐτὰς τόσον καλή, τόσον γλυκεία, τόσον περιποιητικῆ και τόσον όλίγον υπερήφανος διὰ την σημερινήν της εύτυχίαν, ὡστε ή Καίτη και ή Ειρήνη ἐνόησαν, ότι εἶχον νὰ κάμουν με την παλαιάν των φίλην και ὄχι με μίαν τόσον πλουσίαν κυρίαν. Δι' αὐτὸ της ὄμιλοῦσαν με ὄλην την εἰλικρίνειαν της καρδιάς των και της διηγοῦντο τὰ περασμένα.

— Τι είναι ή ζωή! εἶπε τότε ή Νέλλη. Ὅσοι ἦσαν χθές δυστυχεῖς, σήμεραν τοὺς εὖνοι ή τύχη και οἱ εύτυχεῖς ἄλλοτε ὑποφέρουν σήμεραν. Ἄλλ' ἂν σεῖς δέν σκέπτεσθε οὐτε ένθυμεῖσθε την ἀγάπην και την ἀφοσίωσιν, ποῦ μὲν εἰδείζετε, ἀγαπητῆ μου Ειρήνη, ἐγὼ δέν την ἐλησμόνησα, διότι ὀφείλω νὰ πληρώσω ένα χρέος εύγνωμοσύνης πρὸς σέ και ὄλην την οἰκογένειάν σας.

— Ακριβώς, φροντίσατε διὰ τό μέλλον της, και ἄς μὴ θέλῃ, ἀγαπητῆ Νέλλη, ἐπιθύρσειεν ή Καίτη. Νομφεύσατέ την, εἶναι ἀξία νὰ πάρῃ ένα πρίγκηπα.

— Δέν θα προσπαθῶ νὰ της εἶρω πρίγκηπα, ἀπῆντησε τρυφερά ή Νέλλη. Ἐπιθυμῶ πρῶτ' ἀπὸ ὅλα την εύδαμονίαν της Ειρήνης. Θα την βοηθῶ εἰς τό στάδιόν της και θα προσπαθῶ νὰ σχηματίσῃ γύρω

της μίαν εύτυχημένην οἰκογένειαν, ή όποία να την ἀμείψῃ με την ἀγάπην και την ἀφοσίωσίν της. Ἄλλὰ και διὰ σέ, ἀγαπητῆ Καίτη, θα φροντίσω και θα σας εἶμαι ή πιστῆ και γλυκεία φίλη σας.

Αἱ τρεῖς φίλαι, ή Νέλλη, ή Ειρήνη και ή Καίτη, εἶναι σήμεραν εύτυχημένα οἰκοδέσποινα και καλαί μητέρες.

Ἀγαπῶνται μεταξύ των και εἶναι τόσον συνδεδεμένα, ὡστε εἶναι ἀχώριστοι.

Τὰς συνέδεσεν ή ἀγάπη, ή φιλανθρωπία και ή εύγνωμοσύνη.

ΚΛΕΙΩ

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Ἄχ! βρόντησε! βοήθεια, Παναγιά μας! γερὰ βασιταῖτε ταῦτες τὰ πανιά καρδιά! νὰ διοῦμε πάλι τὰ παιδιὰ μας και νὰ τὰ σφιξοῦμε θερμὰ στήν ἀγκαλιά.

Τ' ἀστέρια πεθάνανε στὰ οὐράνια, τὰ καταπλάκωσε πίσσα, σκοτιάδι, φεγγάρι δέν λάμπει με περιφάνεια, λές κ' εἶναι ἀπόψε νύκτα τοῦ Ἄδη.

Ἀγέρας γεμίζει τ' ἄσπρα πανιά μας, τό δόλειο καράβι γέρον' ἀπ' ένα πλευρό, τρεχᾶτε, παιδιὰ, καλὰ στήν δουλειά μας, γιὰ νὰ μὴ πάροῦμε καθόλον νερό.

Πέφτουν τὰ κόμια ἀγριμένα με λύσσα στὸ καράβι σὺν σκυλιά, μ' ἀφροῦς τό περικοῦνε θυμωμένα και μ' ἀφρισμένα τό φιλοῦν φιλιὰ.

Μὰ νὰ ποῦ ή τρικυμία λιγοσιτεύει, βορρηᾶς δέν φυσᾶει πια δύνατά, τό κῦμα πέφτει και δέν μᾶς παιδεύει, ή ἀνεμοζάλη πλέον μᾶς παρατᾶ.

Κοντινοῦμε νὰ βγοῦμε στήν ξηρά γλυπτιώσαμε! Μαζέψτε τὰ πανιά μας σὺν δέν πνοήκαμε κ' αὐτήνα την φορὰ, οἱ σένα τό χρωστοῦμε, Παναγιά μας.

Ἀκόμη λίγο! πιᾶστε τὰ κουτιά γερὰ! και μπήκαμε μετ' στὸ λιμάνι, φθάσαμε πια! αὐριο στήν ἐκκλησιά ὄλοι μαζί θα κάψοῦμε λιβάνι...

MENEAGEE KONITANTINIARI

Ἀπὸ τό προσεχές Παιδικὸν Ἄπ' Όλα ἀρχίζει νέον μυθιστόρημα

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

γυρογόν, ώραῖον, θελκτικόν, χαριτωμένον.

Ἡ ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ εἶναι πασίγνωστον εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς κοινωνίας ἔργον. Έχει μεταφρασθῆ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας και τώρα μεταφράζεται χάριν τοῦ Παιδικοῦ Ἄπ' Όλα» κατὰ διασκευὴν ἀπὸ ειδικὴν συνεργάτιδά μας.

Πρέπει ὄλοι νὰ παρακολουθήσουν την ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑΝ.

Εἶναι ὁ βίος μιᾶς κόρης. Θα ἰδῆτε πῶς ἐπερνοῦσε σπῆτι της, τί ἐπεισόδια εἶχεν εἰς τό οἰκοτροφεῖον, ποῦ την ἔβαλαν οἱ γονεῖς της, πῶς ἀνεσιτάωσεν ἐκεῖ ὄλον τὸν κόσμον και πῶς ὕστερον...

Ἄλλὰ δέν σᾶς λέγομεν τὰ καθέκαστα αὐτὰ θα ἰδῆτε ἀπὸ τό προσεχές Παιδικὸν Ἄπ' Όλα».

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

αὕτη περιεῖχε δηλητήριον τόσον ἐπικίνδυνον ;

— Δὲν εἶναι, εἶπεν ὁ πατήρ τοῦ Ἀθανασίου, ἡ καθαρὰ πηγὴ αἰτία τῆς ἀσθενείας σου, ἀλλ' ἡ ἀκράτειά σου.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Δ. ΚΕΡΑΜΙΑΔΑΣ

ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ

Ἐλα, μικρούλα μου, σὶν κῆπο,
ἔλα νὰ πᾶμε ἐκεῖ ποῦ ἦτο
ἐχθὲς τὸ βράδυ τὸ κοντσεδάκι
θᾶγινε, βέβαια, τριανταφυλλάκι.

Τὸ κοντσεδάκι ἦνοιξε
τὰ πέταλά του τὰ μυρωμένα,
πλὴν φεῦ ! τᾶρριξε περιφρονημένα,
ὠχρὰ καὶ μαραμμένα,
κάτω σὶν μαύρη γῆ.

Χαίρου, μικρούλα μου, τὸν κόσμο,
χαίρου τὴν ψεύτικη ζωὴ,
τὸ κοντσεδάκι νὰ σὲ θυμίζῃ
τὴν ὀλιγοχρόνιό ζωὴ.

Χαίρου τὰ νειάτα σου, τὴν ὠμορφιά σου,
χαίρου, μὴ στέκεσαι μία στιγμή,
σκόρπα τριγύρω σου τὴν χαρὰ σου,
σκόρπα τριγύρω σου τὴν ζωὴ.

Ἄν εἶσαι πλουσία, πλουσία δῶσε
σὶν ἄρρωστο καὶ σὶν φτωχό
ἂν εἶσαι πάλιν πτωχιά, νὰ δώσης
μοσὴ σου βοῦκα σὶν ὄρφανό.

Ἡ ζωὴ πρόσκαιρη διαβαίνει,
τὰ χρόνια φεύγουν τὰ χαροπά,
ἔρχεται γῆρας, ἔρχεται πτώχεια,
καὶ μόνον μένουν ἔργα καλά.

Z

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Γιὰ διές, οἱ κάμποι πρασινίζουν,
τὰ χειλιόνια κίτουνε φαλιές,
οἱ ρύακες ἡούχως ψιθυρίζουν
κ' ἀρχίζουνε ν' ἀνθοῦν τριανταφυλλίς.

Ὁ βοσκὸς παίζει τὴν φλογέρα,
τ' ἀρνάκια τρέχουν μὲ χαρὰ,
τὰ πουλιὰ πετοῦνε σὶν ἀέρα
μὲ πλουμιστὰ φτερά.

Εἶναι ἀνοιξίς ! τὰ δένδρα ἀνθίζουν,
τὰ παιδιὰ μὲ χαρὰ τραγουδοῦνε,
τὰ ποτάμια σιγὰ μουρμουρίζουν
καὶ θαρρεῖς πῶς τὸν Πλάστην ὑμνοῦνε.

ΓΟΡΓΟΣ ΔΕΛΦΙΝ

ΣΑΡΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Ἡμέραν τινὰ εἰς τινὰ οἰκίαν ἐνὸς χωρίου ἐξερράγη πυρκαϊά, τῆς ὁποίας ἡ αἰτία ἦτο ἄγνωστος. Ὁ πατήρ τῆς οἰκογενείας ἔλειπεν ἀπὸ δύο ἡμερῶν εἰς τὴν πόλιν διὰ μερικῆς ἐργασίας, ἡ δὲ μήτηρ ἀνεχώρησε πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου μὲ ἄλλους χωρικούς εἰς τοὺς ἀγρούς. Τὰ παιδιὰ ἐκοιμῶντο βαθέως ἐν τῇ οἰκίᾳ. Αἴφνης τὸ δωμάτιον, ὅπου ἐκοιμῶντο, ἐπληρώθη καπνοῦ. Τὸ μεγαλειότερον ἐξ αὐτῶν, Παῦλος ὀνομαζόμενον, ἐξύπνησε καὶ ἐνοήσας, ὅτι εὗρισκοντο εἰς κίνδυνον, ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα τοὺς δύο μικροὺς ἀδελφούς του καὶ ἐξελθὼν μὲ θάρρος καὶ γενναιότητα ἐν μέσῳ τοῦ καπνοῦ, ἔσωσεν, ἀφήσας αὐτὰ εἰς τὴν ὁδόν. Ἐν τῷ μεταξὺ πολλοὶ χωρικοὶ ἦλθον νὰ σβέσωσι τὴν πυρκαϊάν.

Ἐντὸς τῆς οἰκίας εὗρισκετο, κοιμωμένη εἰς τὴν κοιτίδα τῆς, ἡ μικρὰ ἀδελφή τοῦ Παύλου, βρέφος 2 ἐτῶν. Ὁ Παῦλος ὤρμησεν ἐκεῖ, διὰ νὰ σώσῃ καὶ αὐτήν· ἀλλ' οἱ χωρικοὶ δὲν ἐπέτρεπον αὐτόν, διότι ἐφοβοῦντο μήπως καὶ ἑαυτὸς ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν. Αἱ φλόγες εἶχον περικυκλώσει τὸ δωμάτιον τοῦ βρέφους. Ὁ Παῦλος ὁμοῦ δὲν χάνει τὸ θάρρος του, ὁρμᾷ καὶ ἀρπάζει αὐτήν· ἀλλὰ τὴν στιγμήν, ὅπου θὰ ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν ἐξόδουσαν, μία δοκὸς πίπτει εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονά του· περιφρονεῖ τὸν νέον τοῦτον κίνδυνον καὶ μὲ ὄλον τὸν κόπον του, ἐξέρχεται καὶ σώζει τὴν ἀδελφήν του.

Ὅλοι οἱ χωρικοὶ ἤρχισαν νὰ τὸν ἐπαινοῦν καὶ νὰ τείνουν εἰς αὐτόν τὰς χεῖράς των

Πολὺν καιρὸν ὁ Παῦλος ἔμεινε κλινήρης ἕνεκα τῆς πληγῆς, τὴν ὁποίαν τῷ προῦξεν ἡ πεσοῦσα δοκός. Ἄλλ' εὐτυχῶς ἔθεραπεύθη καὶ ἦτο τὸ καύχημα τῆς οἰκογενείας του.

ΚΥΒΕΛΗ Π. ΣΑΡΓΑΟΥ

Η ΑΚΡΑΤΕΙΑ

Θερμὴν τινὰ θερινὴν ἡμέραν, ὁ μικρὸς Ἀθανάσιος περιεπάτει ἀνὰ μέσον τῶν ἀγρῶν. Αἱ παρειαὶ του ἔκαιον καὶ ἀπέθνησκε τῆς δίψης. Ἐφθασεν εἰς μίαν πηγὴν, ἣτις, λάμπουσα ὡς ἀργυρὸς, ἀνέβρυσεν ἐξ ἐνὸς βράχου ὑπὸ τὴν σκιὰν ὠραίας δρυός. Ὁ Ἀθανάσιος εἶχεν ἀναμφιβόλως ἀκούσει λεγόμενον, ὅτι δὲν πρέπει νὰ πίνῃ τις ὕδωρ, ὅταν εἶναι ἰδρωμένος. Ἄλλ' ἐν τῇ ἀκρατείᾳ του περιεφρόνησε τὴν γνώμην ταύτην, ὑπῆκουσε μόνον εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του, ἔπιεν ἕκ τοῦ παγωμένου ἐκείνου ὕδατος καὶ ἔπεσεν ἡμιλιπόθυμος χαμαί. Ἐπανῆλθεν οἴκαδε καὶ κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ.

— Φεῦ ! ἐγόγγυζεν ἐπὶ τῆς κλίνης του, τίς θὰ ἐπίστευε, βλέπων τὴν πηγὴν ἐκείνην, ὅτι

Ο ΑΧΑΡΙΣΤΟΣ

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ μετέβαινον εἰς τὸ σχολεῖον, συνήντησα καθ' ὁδὸν ἕνα παιδί 11-12 ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἔκλαιε. Ἀφοῦ τὸ ἐπλησίασα, τὸ ἠρώτησα διατί κλαίει.

— Ἐγὼ τρεῖς ἡμέρας νὰ φάγω, εἶπε μὲ φωνὴν ἀσθενικὴν ἐκεῖνο.

Ἐγὼ τότε τὸ ἐλυπήθην καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχον τί νὰ τὸ δώσω, ἐσκέφθην νὰ ἀναφέρω τὸ γεγονός εἰς τὴν διευθύντριαν, ἐλπίζουσα, ὅτι θὰ τὸ λάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν της.

Καὶ πραγματικῶς, ἡ διευθύντρια, ἀφοῦ ἤκουσε τὴν παράκλησίν μου, ἔστειλε τὴν ὑπηρετρίαν της διὰ νὰ φέρῃ τὸ παιδί.

Μετά τινὰ λεπτὰ ἐπέστρεψεν ἡ ὑπηρετρία μετὰ τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον μόλις εἶδεν ἡ διευθύντρια εἰς τοιαύτην κατάστασιν, τὸ ἐλυπήθη καὶ τὸ ἔδωσεν ἀμέσως νὰ φάγῃ. Κατόπιν τῷ εἶπε :

— Καὶ πῶς ὀνομάζεσαι, παιδί μου ;

— Σίμων, ἀπεκρίθη ἐκεῖνο.

— Ἐχεις γονεῖς ;

— Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανε πρὸ δύο ἐτῶν, ὁ δὲ πατήρ μου λείπει, δὲν γνωρίζω ἂν ζῇ.

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, ἕνα δάκρυ ἐκυλοῦσεν ἐπὶ τῆς παρειᾶς του.

Ὅλοι ὅσοι ἤκουσαν τοὺς λόγους τούτους τοῦ παιδίου, τὸ ἐλυπήθησαν, καὶ ἰδίως ἡ διευθύντρια, ἡ ὁποία ἀπεφάσισε νὰ τὸ κρατήσῃ πλησίον της. Καὶ ἀπὸ τότε τὸ παιδίον ἔμεινε πλησίον της.

Ἀφοῦ ἔπερασαν πέντε ἡμέραι, ἡ διευθύντρια ἠθέλησε νὰ τὸ ἀγοράσῃ ὑποδήματα, ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἀχάριστο τί κάμνει ; εἰσέρχεται εἰς τὸ διευθυντήριον, κλέπτει κρυφίως τὸ χρηματοφυλάκιόν της, τὸ ὁποῖον περιεῖχε 4 λίρας, καὶ δραπετεύει.

Ἐτυχε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν νὰ χρειασθῇ τὸ χρηματοφυλάκιόν της ἡ διευθύντρια, ἀλλὰ δὲν τὸ εὗρισκε. Τέλος, ἔφθασε τὸ ἑσπέρας ζητοῦν τὸν Σίμωνα, καὶ αὐτὸς δὲν εὗρισκεται. Τότε διεδόθη ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, ὅτι ὁ Σίμων, ἀφοῦ ἔκλεψε τὰ χρήματα, ἔδραπέτευσε.

Μετά ταῦτα ἔπερασαν περίπου δύο ἡμέραι καὶ ὁ μικρὸς κλέπτης συλλαμβάνεται καὶ καθοδηγεῖται ἐνώπιον τῆς διευθυντρίας διὰ νὰ ἀπολογηθῇ. Ἐκείνος τότε, χύνων δάκρυα μετανοίας, τὴν παρακαλεῖ νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Ἀλλὰ ματαίως, δὲν συγκινεῖται πλέον ἡ διευθύντρια καὶ τὸν διώκει, λέγουσα :

— Φύγε, φύγε, ἀχάριστε, δὲν σὲ δέχομαι, διότι εἶσαι κλέπτης.

Ἐκεῖνο τότε μὲ τὰ πολλὰ ἔφυγε καὶ μέχρι τῆς σήμερον κοιμᾶται εἰς τοὺς δρόμους.

Αὐτὰ κερδίζουν οἱ ἀχάριστοι καὶ κλέπται.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΕ'

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

- 181.— *Αίνιγματος*: Πάτμος, άτμός.
- 182.— *Επιγραφής*: Το ύψηλόν μέγαρον.
- 183.— *Συλλαβογράφου*: Πύργος—πύρ.
- 184.— *Στοιχειογράφου*: άν τί γόνυ=Άντιγόνη.
- 185.— *Ρόμβου*:

Ι
Θ Ω Σ
Ε Κ Α Τ Η
Ι Ο Υ Ν Ι Ο Σ
Κ Ω Ν Ο Σ
Χ Η Ν
Σ

- 186.— *Αναγραμματισμού*: Έπασμινώνδας
Άριστομένης
Θρασύβουλος

- 187.— *Γρίφου*: Ξε διά δύο ίσον τρία.

- 188.— *Περιέργου*: ό ήθοποιός.

- 189.— *Ακανόνιστον*: Π Α Δ ο ς
Σ α Π φ ώ
Τ Ο υ ρ κ ι α
Η ρ α κ λ η ς
Φ ί λ ι π π ο ς
Θ α β ω ρ
Α Ν Δ ρ ο ς

- 190.— *Λογοπαγνίσου*: Το Γαλάζιον.

- 191.— *Πυραμίδος*: Α
Α Ρ Α
Α Σ Τ Ο Σ
Δ Ο Μ Ο Κ Ο Σ
Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η

- 192.— *Παραδόξου*:
9+8+7+6+5+4+3+2+1 = 45
1+2+3+4+5+6+7+8+9 = 45
8+6+4+1+9+7+5+3+2 = 45
και
9+8+7+6+5+4+3+2+1 = 45
1+2+3+4+5+6+7+8+9 = 45

- 1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+0 = 9

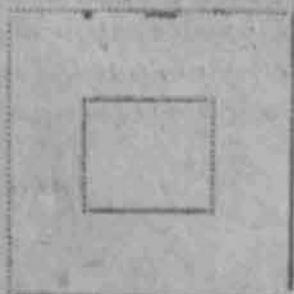
- 193.— *Μωσαϊκού*: Τήνος.

- 194.— *Παραδόξου*: R μ ν α = έρμηνεία.

- 195.— *Τετραγώνου*: Σ κ θ ρ ο ς
Κ ί ε λ ο ν
Υ π ε ρ ο ς
Ρ ο υ σ έ ν η
Ο ν έ γ α ς
Σ ι ν ώ π η.

- 196.— *Αίνιγματος*: Σπαθί, μπαστούνη=παιγνίοχαρτον.

- 197.— *Προβλήματος*

- 198.— *Πυραμίδος*: Σ
Ρ Ε Α
Τ Α Ρ Α Σ
Μ Ω Β Ι Α Σ
Ι Ο Υ Δ Ι Α Ν Ο Σ
Κ Ω Ν Σ Τ Α Ν Τ Ι Ν Ο Σ

- 199.— *Ακροστοιχίδος*:

Α σ ί α
Δ ί ν ο ν
Ε σ τ ί α
Σ η ρ ό ς
Α ν ν ί δ α ς
Ν α ο ύ μ
Δ ο ύ ν α θ ι ς
Ρ ί ζ α
Ε λ έ ν η
Ι τ α λ ί α
Α β ε ρ δ ί κ η.

- 200.— *Γεωγραφικής έρωτήσεως*: Η λίμνη Τάτα (Τ Τ).

- 201.— *Γρίφου*: Το «'Απ' Όλα» χάρει φήμην άρίστην.

- 202.— *Μωσαϊκού*: Κρατησίλεια
Καλλικράτεια
Ίμαρία
Άλκηστις
Κιλικία
κράτεις
Άριστίας
κεραία
άρετή
καμία
Ήρακλής
άήρ.

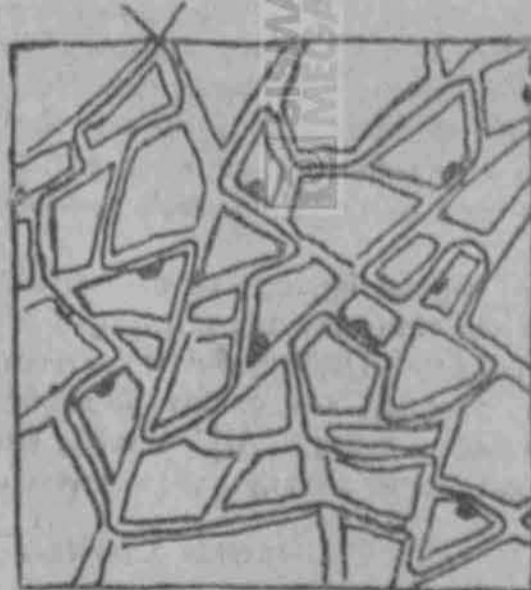
- 203.— *Αναγραμματισμού*: Κράτος—άρτος.

- 204.— *Κύβων*: Θ Ε Τ Ι Σ
Α Ι
Μ Σ Α Μ Ο Σ
Α Ι Ω Λ
Ρ Ο Δ Ο Ν Ρ
Ω Ο
Ν Ι Ν Ο Σ

- 205.— *Επιγραφής*: Μή επιθύμει άδύνατα.

- 206.— *Λαβυρίνθου*:

είσοδος έξοδος

- 207.— *Γεωγραφικής έρωτήσεως*:

1. Κιτρινή θάλασσα και ό κόλπος Πέ-τού-λή έν Κίνα.
2. Κόλπος Καρπενταρίας, χειρόνησος Ύόρμη, πορθμός Τόρρη έν Αυστραλία.
3. Κόλπος Λαπλάτας έν Ν. Άμερική.
4. Λευκή θάλασσα έν Ρωσία.
5. Ίαπωνική θάλασσα, νήσος Ίάπ έν Ίαπωνία.
6. Βόρειος πορθμός έν Άγγλία.

- 208.— *Ακροστοιχίδος*: Μ α ρ α θ ώ ν
Ι μα ρ ί α
Δ ή γ η ρ
Η ρ ώ θ η ς
Τ α θ υ ς τ ο ς
Ο μη ρ ο ς
Σ ω κ ρ ά τ η ς

- 209.— *Μωσαϊκού*: Καλλιόπη.
- 210.— *Ερωτήσεως*: Σ Π Α = σπία.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΖ'

Πνευματικῶν άσκήσεων.

[Ο διαγωνισμός ούτος περιλαμβάνει τας λύσεις των Πνευματικῶν άσκήσεων 271—300, αϊτινες θα δημοσιευθού έν τὰ φύλλα 33—35].

- 271.— *Αίνιγμα*.

Τό πρώτον μου είν' σύνδεσμος,
τό δεύτερόν μου άριθμός,
τό τρίτον μου νησί,
τό σύγιολόν μου στρατηγός.

(Άπ. Ύπάκιος Σ. Άρδανιτιδής).

- 272.— *Δεξιόγραφος*.

Μία ίέρεια άρχαία μ' άριθμητικήν ένάθη
και τετράρχης Ίουδαίας έν τῷ έμα φανερώθη.
(Άπ. Ζεοξίς).

- 273.— *Ακανόνιστον*.

..... + πρωτεύουσα
..... + ποταμός Εδρώνης
..... + λίμνη
..... + νήσος
..... + εὐεργέτης
..... + φιλόσοφος
..... + πόλις
..... + ἥρωρ

Οί σταυροί αποτελοῦσι θυγατέρα άρχαίου βασιλέως.
(Άπ. Μηνάς Γ. Άφθονιδής).

- 274.— *Ακροστοιχίς*.

Τά άρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων αποτελοῦσιν δίσημα κύριον 1) άνθος. 2) χρονική διαίρεσις, 3) τροφή, 4) βασιλεύς, 5) άριθμητικόν, 6) δίσημα κύριον, 7) νήσος.

(Άπ. Δημοσθ. Ζαχαριάδης).

- 275.— *Πυραμίς*.

..... + φθόγγος
..... + σύνδεσμος
..... + πτηνόν
..... + ποιητής
..... + σοφιστής.

Οί σταυροί αποτελοῦσι θόρνον.

(Άπ. Μούσα του Έλικώνος).

- 276.— *Συλλοβόγραφος*.

Μ' ένα γράμμα γαλλικόν
ένα σύνδεσμο άν κολλήσης,
τότ' εἶθός θά σχηματίσης
ένα μέλος μουσικόν.

(Άπ. Άτυχής Ίωακίμειδης).

- 277.— *Περίεργον*.

Ποίος είν' ούτός, ποῦ ἔχασε όλα τά γράμματά του
και πάλ' ό ίδιος ἔμεινε και ποία ἡ δουλεία του;
(Άπ. Βλαδ. Κορσανόφ).

- 278.— *Επιγραφή φέρδην-μίδην*.

Με—ο—ε—φρων—σο—τρι

(Άπ. Τερψιθέα Μ. Νικολαΐδου).

- 279.— *Καρνικόν*.

— Ποία νήσος άντιστρόφος άναγινωσκομένη,
φανερώνει κάτοικον;

(Άπ. Γοργός Δελφίν).

- 280.— *Αντίθετον*.

Διά των άρχικων γραμμάτων των αντίθετων λέξεων τά σχηματίσθ δίσημα βασιλέως: έργατικός, ψυχρός, άπρος, γέρον.

(Άπ. Άνθος του Αιγαίου)